

da bi bila pri Rohnetu v zadevi teh sirot vsaka beseda odveč. Mož se je zavedal svoje moči v vasi, nihče se ni upal ugovarjati njegovemu ravnanju. Bila je namreč vsa vas odvisna od njega.

Na jesen smo delo končali, odšel sem iz Podbrežja. Večkrat sem se spomnil z nevolje te hiše.

Čez dolgo let me je privedla pot zopet v te kraje. Stopil sem v Rohnetovo hišo in se nemalo začudil. Tuji ljudje so bili notri. Mlad, prijazen gospodar mi je hitel postreči, okrog njega je skakljala kopica otrok. Izpraševal sem po Rohnetu in zvedel, kar sem slutil. Novi gospodar je pripovedoval: »Mož je prišel zaradi slabega gospodarstva na boben. Kupil sem vse jaz, ki sem delal petnajst let v rudniku na Nemškem. Tam sem šele spoznal, kaj je dom. Zato sem hranil in hranil in porabil to priložnost. Doma sem v oni leseni koči za cerkvijo, ki se že podira. V njej smo odkazali bivališče Rohnetu do smrti. Redi ga pa občina. Otroci so se razkropili po svetu, in mož je popolnoma zapuščen.«

Zapustil sem vas in premišljal, kako spleta usoda iz krivih dejanj biče, da tepe z njimi rod za rodom...

V hribih mete.

<i>V hribih mete snežec beli,</i>	<i>Luč neba, življenja klica,</i>
<i>ptica več se ne glasi,</i>	<i>radost belega sveta,</i>
<i>dole mraki so objeli,</i>	<i>o veseljstva krasotica,</i>
<i>stvarstvo vsepovsod mrlí.</i>	<i>žarna kam ti moč prešla?</i>

*Mraz prekruti snel ti moč je,
mrk pogled ti dal za njó,
hribe, dole vzel v naročje,
mene pahníl v noč temná.*

Planinec.

Zimska.

*Tiho, lahno
snežec gre,
v hipu bele
so cesté.
Gladke sanke
izpod streh,
ves oživel
speť bo breg.*

*Kdor se vozi
še slabó,
glej na hlačke
in glavó!
Tiho, lahno
snežec gre,
v hipu žive
so cesté.*

Fr. Ločniškar.